

Radnóti Miklós:

## SZÁLL A TAVASZ...

*Előhang az Eclogákhoz*

Csúszik a jég a folyón, foltosra sötétül a part is,  
olvad a hó, a nyulak meg az őzek lábanyomán már  
kis pocsoltyákban a nap csecsemőnyi sugára lubickol.  
Száll a tavasz kibomlott hajjal, heverő hegyek ormán,  
tárnák mélyein és a vakondok túrta lyukakban,  
fák gyökerén fut, a rügy gyöngéd hónalja tövében,  
s csiklandós levelek szárán pihen és tovaszánguld.  
S szerte a réten, a domb fodrán, fodros tavakon kék  
lánggal lobban az ég.

Száll a tavasz kibomlott hajjal, de a régi szabadság  
angyala nem száll már vele, alszik a mélyben a sárga  
sárba fagyottan, alélt gyökerek közt fekszik aléltan,  
nem lát fényt odalent, sem a cserjén pöndörödő kis  
zöld levelek hadait nem látja, hiába! nem ébred.

Rab. S a rabok feketén gyűrűző vad bánata csobban  
álmaiban s föld és fagyos éj nehezült a szívére.  
Álmodik és mellét nem emelgeti sóhaja sem még,  
lent nem pattan a jég.

Néma gyökér kiabálj, levelek kiabáljatok éles  
hangon, tajtékzó kutya zengj, csapkodd a habot, hal!  
rázd a sörényed, ló! bömbölj bika, ríjj patak ágya!  
ébredj már aluvó!

*(1942. 04. 11.)*